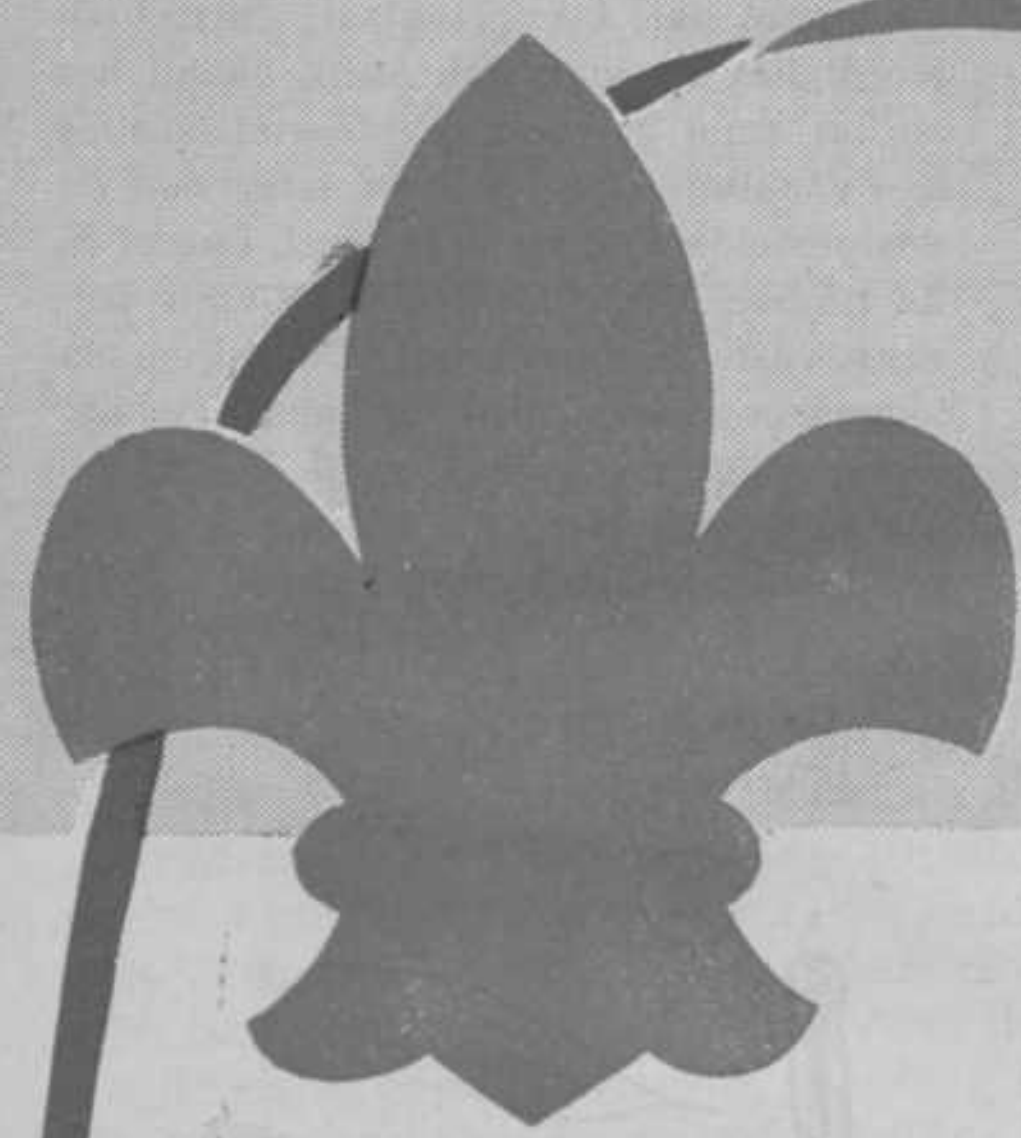

De VERKENNER

23 april: sint JORISDAG

Zo, in het diepste geheim, hernieuwden wij in de oorlog op elke St. Jorisdag onze Belofte. Dit jaar vieren wij, Nederlandse Padvinders, weer voor 't eerst in vrijheid de dag van onzen schutspatroon.

UIT DE RIMBOE

VOOR PIETERE SPEUROGEN.

Van kikkerdril tot donderpad.
Van donderpad tot kikker.

Beste Welpen,

Vandaag vertelt Tom Zomerschoe van het witte nest van Horde 51 Den Haag jullie iets.

Na de horderoep vertelde Akela, dat ze bij het bezoeken van de welpenouders 4 moeders ziek had aangetroffen. Nu besloot Akela, dat elk nest maar naar een zieke moeder moest gaan om daar een half uur in de huishouding te helpen. Direct vertrokken we en volgden de sporen, die Akela van tevoren had gezet. Toen we er waren en belden keek Mevrouw verbaasd op en vroeg wat we kwamen doen. Wij vertelden het en dadelijk kregen we werk. Een moest aardappelen schillen, een ander poetsen, een derde de straat schrobben. Toen we klaar waren volgden we sporen, die met een grote omweg naar het hordehol liepen. Toen we daar aankwamen, zagen we 2 oude dames met een zware koffer. Onze gids schoot toe en zei: „Mevrouw...” En verder kwam hij niet. Even keek hij verbaasd de twee mensen aan, maar toen barstte hij, en wij met hem, in lachen uit. Weten jullie waarom we zo lachten? Die twee oude mensjes waren onze Raksja en Bagheera. Nou jongens, wat we toen gelachen hebben, dat begrijp je!

TOM ZOMERSCHOE.

Ik wens jullie met je horde, troep en stam een heel goede St. Joris-viering. Peins nu maar vast eens wat voor heel bijzondere, extra Goede Daad je die dag zult doen. Hartelijke linker, AKELA

* * *

Beste Jonge Wolven,

Ze waren moeilijk, hé, de puzzles uit de Verkenner van 15 Maart. Er waren niet zoveel oplossingen als anders en helaas was er een foutje ingeslopen. Het 3e woord van Puzzle I moest zijn Rekesknah. De laatste 5 fietsvlaggen gingen naar: 1. Wim Hey, Willem III-iaan 16, BREDA; 2. L. Wats, Kl. Haarsekade 44,

GORINCHEM; 3. Wim Kraak, Burg. Bönhofflaan 44, TIEL; 4. J. Stroeve, Makasserstr. 23, ENSCHEDE; 5. Tjep Hesselink, Westerstraat 158, ENKHUIZEN.

De troostprijzen naar Otto Sasse, Oranje Nassaulaan 50bv., A'DAM-Z.; en Koos Samson, Willemskade 25, LEEUWARDEN.

De oplossingen waren: I. Baloe, Bagheera; (Shere Kahn), Bandarlog; Mowgli, Tabaqui. II. Er tussen kwam: zak, hol, ster, mes, fluit, banden. III. Beter hard geblazen dan de mond gebrand. En hier zijn dan weer 3 nieuwe puzzles, die je waarschijnlijk niet moeilijk zal vinden:

I. Met een b wordt ik door heren gedragen; met een w ben ik een taaldeel; met een k ben ik een soort touw; met m ben ik een reuze drama en zonder een letter ervoor betekenen ik landstreek. Welk woord ben ik?

II. 3 achtereenvolgende letters uit onderstaande plaatsnamen vormen tesamen de titel van een boek, waaruit Akela veel vertelt. Hoe heet dat boek?

Apeldoorn

Finsterwolde

Wolvega

Bergen op Zoom

Hoogeveen

Hoedekenskerke.

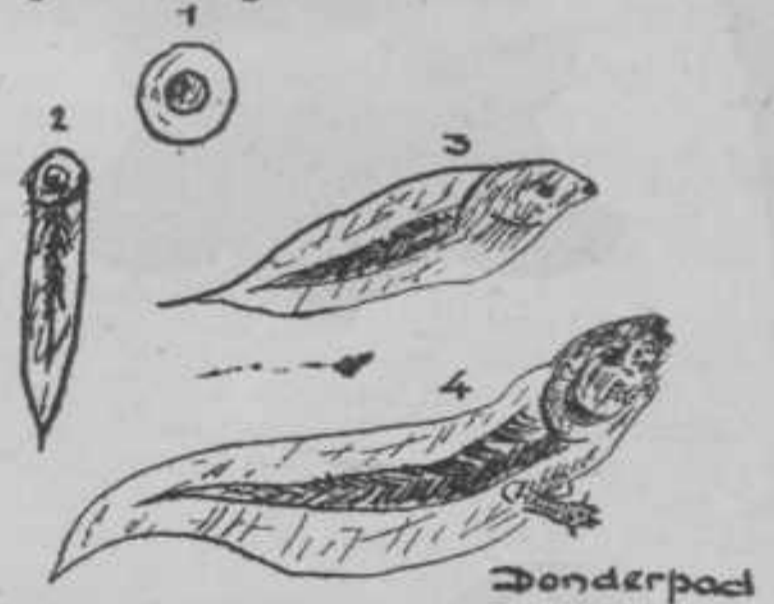
III. De 1e en 3e letter van onderstaande woorden van 4 letters vormen van boven naar beneden en beneden naar boven een woord van iets, waarvoor je interesse hebt als je 2-ster bent.

1. x . x . Rivier in Spanje.
2. x . x . Van het goede soort.
3. x . x . Vlinderlarf.
4. x . x . Zang van één persoon.
5. x . x . Lichaamsdeel.
6. x . x . Deugdelijk, geen surrogaat.

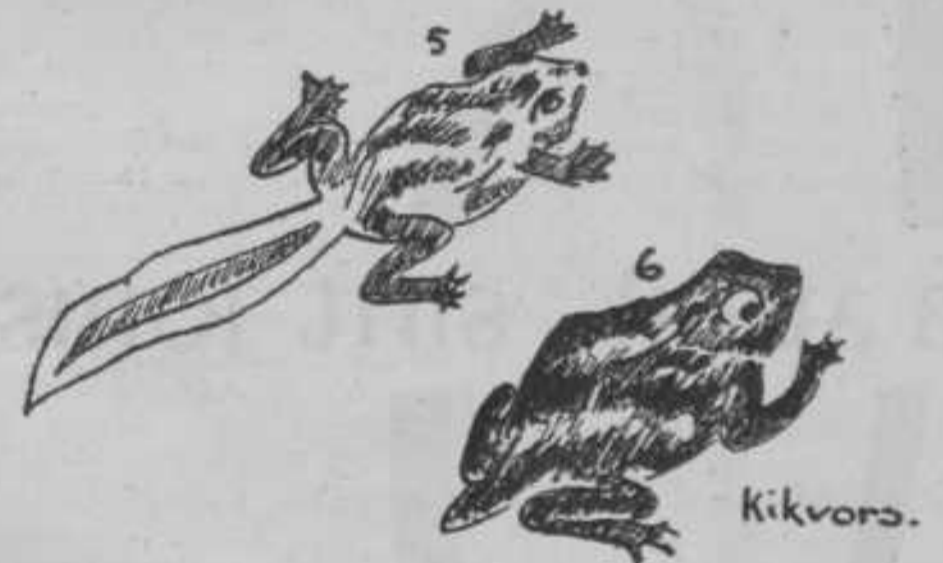
Wil je één van de prijzen winnen, stuur dan de goede oplossingen vóór 1 Mei naar Akela Lind, Zeestraat 76, Den Haag. Ik duik weer onder in de Waingoenga. Dáág! KAA

Wolven, wanneer je vanuit je hol gekwaak van de kikvors hoort, weet dan dat het kikvorsenvolkje uit zijn winterslaap ontwaakt is. Ongeveer Maart worden zij wakker, wrijven hun ogen uit en beginnen het kikvorsenjaar. Misschien wordt het dit jaar wel April, omdat het zo bar koud geweest is. Meestal is alles in de natuur door de kou later dan de vastgestelde tijd, want je weet, overal in de rimboe leven planten en dieren volgens vaste natuurwetten. De kikvorsen leggen ongeveer April hun eieren in het water. Niet met één tegelijk zoals een kip dat doet. Nee, de kikvors wil, om een goed nageslacht te krijgen en omdat

Kikvors ei.
[kikkerdril]

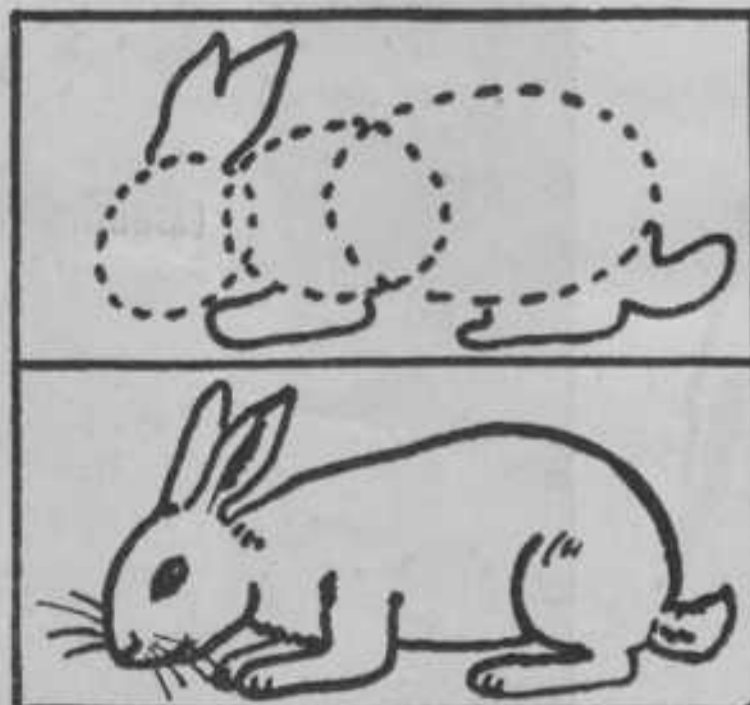
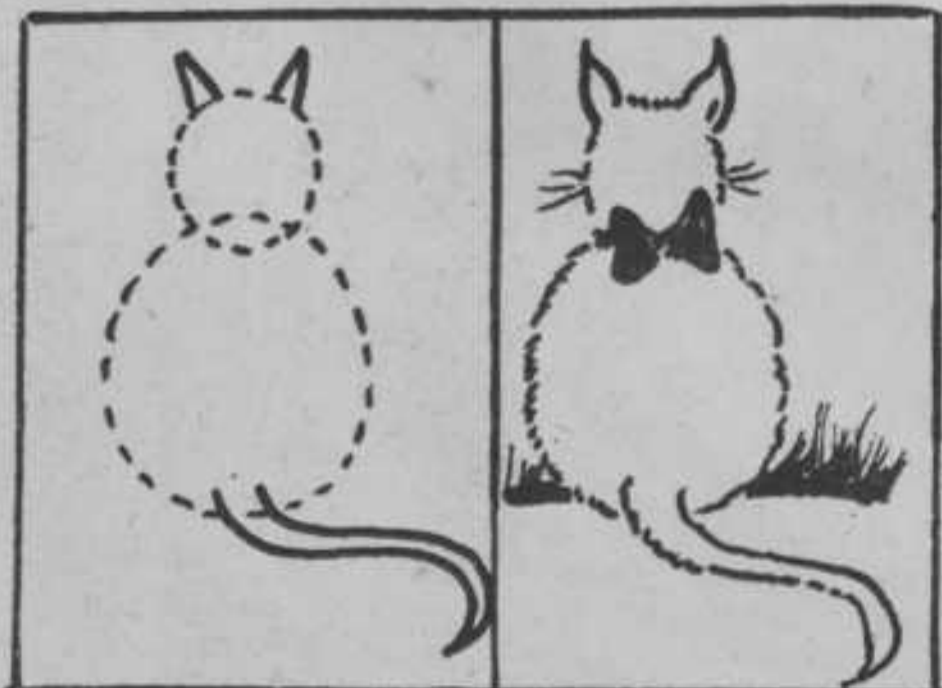

Donderpad

Kikvors.

er natuurlijk wel eens eieren zoek raken, er massa's tegelijk zien. Hij legt zijn eieren op de bodem van de sloot. Ze komen dan vanzelf naar boven drijven. Dat is het kikkerdril. Je kent het toch? Het is groen, zwart en glibberig en drijft op het water. Je moet het maar eens met een schepnetje opvissen en in een leeg jampotje doen. Je kunt het dan goed zien. Uit de eieren groeien de larven. Het zijn dan nog rare vormloze diertjes met alleen een lange staart. Donderpadjes noemen de jongens die. Langzamerhand krijgt het donderpadje de vorm van een echte kikvors, maar van ei tot kikvors is nog een lange weg, die wel een paar maanden duurt. Als je donderpadjes echte kikkers geworden zijn, breng ze dan terug naar hun boerensloot, waar ze met hun broertjes kunnen kwaken.

Kun je tekenen?

Natuurlijk kun je tekenen. Als je 't erg moeilijk vindt, moet je het deze keer eens proberen. Teken eerst de rondjes en daarna de rest. Je zult zien dat 't gaat. Doe je best!

CHIL DE WOUW.

De VERKENNER

Redactie en Administratie: Nationaal Hoofdkwartier van „De Nederlandsche Padvinders”
Zeestraat 76, 's-Gravenhage, Telefoon 182444, Postrekening 150484
Verschijnt om de veertien dagen. Abonnementsprijs: f 4.— per jaar bij vooruitbetaling

SINT JORISDAG - 23 APRIL

Vlak na Pasen, het feest der Opstanding, valt dit jaar de viering van Sint Joris. In vele landen, verspreid over heel de wereld, zullen de kampvuren weer opvlammen en zal er geluisterd worden naar het verhaal van Sint Joris, die de draak versloeg. En aan het einde wordt rond het vuur de kring gevormd en de eens gedane belofte, plechtig herhaald, dezelfde oude woorden in velerlei talen....

Sint Joris streed voor de vrijheid van zijn stad, waarvan de bevolking overgeleverd was aan de willekeur van een draak. Hij was de enige, die opkwam voor de zwakken, die geen kracht hadden, om te strijden.

Misschien verstaan wij dit nog beter dan in vroeger jaren, nu wij onze vrijheid herkreten na jaren van zeer zware druk.

De foto op de omslag van dit nummer laat zien hoe tijdens de bezetting in het geheim de belofte werd vernieuwd. Onwankelbaar vertrouwen in de overwinning op den draak werd daarbij tot uitdrukking gebracht. Vastbesloten tot het bittere einde vol te houden, werd elk jaar opnieuw de belofte herhaald. Gaandeweg konden de bijeenkomsten niet meer regelmatig worden gehouden, maar op de 23e April kwamen wij bij elkaar om te getuigen van onveranderde trouw aan de padvindersbeweging. Dat bleef tot de bevrijding kwam.

En is daarmee dan een einde gekomen aan onze strijd? Heeft het dan nu nog zin, verder te vechten? Of kunnen we op onze lauweren gaan rusten?

Als Joris weerkeert en de mensen hem willen huldigen als hun redder, is hij nergens te vinden. Hij ging heen, omdat hij nu klaar en duidelijk wist, dat het leven een strijd is en dat men getrouw moet zijn tot den dood, wil men de palm der overwinning ontvangen.

Wij hebben dezen ridder, die in zijn jeugd een zware strijd voerde, ten voorbeeld. Een voorbeeld, dat wij willen volgen. Wij willen ook het zwaard heffen en strijden tegen al, wat duister is, wat zijn kracht vindt in bruto geweld, wat slinkse wegen gaat.

Dat is voor velen vaak een stille eenzame strijd, zonder schetterende fanfares en wapperende banie-

ren. En dan bekruipt ons vaak het gevoel van moedeloosheid, omdat wij te weinig kracht bezitten, om in de stilte deze strijd te strijden.

Want wie geeft ons kracht? Een vriend, een oudere raadsman? Zij kunnen tot steun zijn, maar geen kracht geven. Eén is er, Die de kracht geeft. Omdat Hij de volkomen overwinning voor ons behaalde. Eenzaam en verlaten van allen hing Hij aan het kruis, gekroond met een kroon van doornen. Maar toen alles verloren scheen, hief Hij Zijn hoofd op over deze wereld en uit Zijn gepijnigde mond klonk de vreemde triomfkreet: Het is volbracht! Achter de duisternis van het kruis rijst het licht van Pasen, het licht der overwinning.

En daarom kunnen wij overwinnen, ja overwinnen wij op het ogenblik, dat alles verloren schijnt en wij niets meer over hebben. En ons loon ligt niet in aardse glorie en wereldse macht, maar is veel schoner, want wij ontvangen het van Hem, die tot iederen vechter gezegd heeft: Wees getrouw tot den dood en ik zal je geven de kroon des levens.

Als ik het wond're kruis
[aanschouw,
Waar Christus stierf,
die 't al volbracht,
Dan voel ik, hoe 'k mijn
[trots berouw
En 't rijkt gewin
[slechts schade acht.

Verbied mij dan
[elk pralend woord
Voor al, wat niet
[Uw kruis is, Heer,
En laat mij wat m' op
[aard bekoort,
Ten offer leggen voor
[U neer.

DIJKSTRA.

St. JORIS BOODSCHAP

#16

Zaai het Zaad

OP de Westkust van Afrika, in een streek, welke bekend is als „het graf der blanken”, ontmoette ik een zendeling, die vertelde, dat de gemiddelde levensduur van zijn voorganger die plaats vier jaar was geweest en dat hij verwachtte, dat ook nog ongeveer zo lang zou kunnen leven. Ik vroeg hem, waarom hij leven en zijn talenten vergooidde aan de pogingen om te trachten enkele onontwikkelde inboorlingen te bekeren, inplaats van krachten te wijden aan de heidenen in het moederland, waar hij veel langere tijd zou kunnen werken en veel meer bereiken. Hij zei echter, dat het zijn roeping was en dat, ofschoon hij dat zelf niet beleven, het zaad, dat hij zaaide, ontkiemen zou en te zijner vruchten dragen.

Iedere grote beweging moet klein beginnen. Het Christendom zelf is in de aanvang slechts enkele aanhangers, mannen, die geloofden zij hebben het in enkele honderden jaren over Europa verbreid en na 2 duizend jaar wordt het gebracht aan onbeschaalde volken over de gehele wereld.

De padvindersbeweging staat betrekkelijk nog in de kinderschoon en er zullen enkele generaties nodig zijn voor ze voldoende denken en doen van de mensen beheerst om de wereldvrede te verzekeren. Nog slechts weinige oud padvinders hebben de volwassen leeftijd bereikt, doch ze zijn goed verspreid over de verschillende naties. Het zaad is wijd uitgestrooid! Thans groeien padvinders duizenden op tot mannen om vaders te worden van meer, ja miljoenen padvinders. De meesten van ons, die het zaad gezaaid hebben zullen hier niet meer zijn, wanneer de oogst kan worden binnengehaald. Wij mogen echter dankbaar zijn en het stemt inderdaad grote vreugde, te zien, dat het gewas er zo goed bij staat, als wij aanmerking nemen, dat het nog zo kort geleden is, dat het eerste zaad werd gezaaid. Dit legt ons echter de verplichting op om te zorgen, dat wij intensief doordrongen zijn van de hoge idealen van Beweging, dat wij ze inderdaad beleven, niet alleen wijzelf, maar ook de komende padvindersgeneraties! Dit bereiken wij niet door preken of moraliseren, maar door het goede voorbeeld en door het beoefenen van de padvindersactiviteiten. Dat is het typische van het Verkennen. Op school werd aan mijn klas eens een plaat getoond van een stormachtige dag: dreigende wolken, slagregen en bomen die bogen onder de druk van de stormwind. De meester vroeg, wie een vreedzaam plekje op de plaat kon aanwijzen. Er was een klein stukje blauwe lucht te zien tussen twee wolken door. Ik was de enige in de klas die daarop wees en de volgende paar dagen liep ik rond met een voor de anderen beledigend air van superioriteit.

Maar dat voorval komt mij sindsdien vaak in de gedachte, met het geruststellend effect, dat hoe zwart de wolken ook zijn, of het

oorlogswolken zijn, of wolken van tegenspoed of van niet begrepen worden, men met zekerheid weet, dat zij ten slotte overdrijven en dat de heldere zonneschijn van de Hemel, aldoor erboven blijft schijnen. Niemand weet hoe de vrede zal worden, maar een ding is voor allen algemeen en duurzame vrede in welke vorm ook vóór alles noodzakelijk en dat is een totale verandering van de geesteshouding tussen de volken onderling, een beter wederkerig begripen, een wegcijferen van de nationale vooroordelen en met vriendschappelijke gevoelens door de bril van anderen leren kijken.

Het zal moeilijk zijn om de mensen van de tegenwoordige generatie te veranderen, maar wij padvinders hebben twee krachtige helmbomen om deze ideeën ingang te doen vinden in het opkomend geslacht. Wij zijn jong, onze geest kan zich aanpassen en ontwikkelen en de oorlog heeft ons wijze lessen geleerd. Zo is het prachtige voorbeeld van onze zeelui en vliegeniers, die zonder van een militaire geest bezeten te zijn, moedige daden hebben verricht in de strijd tegen de draak, een ware inspiratie tot moed en zelfopoffering. Het meedogenloos geweld tegen zwakkere volken gepleegd door een brute kracht, heeft ons geïnspireerd voor rechtvaardigheid en ridderlijkheid versterkt.

Het onrecht aan kleine landen aangedaan, heeft bij de padvinders van andere landen een persoonlijke sympathie en vriendschap gewekt voor hun broeder padvinders uit de overweldigde naties. Deze vriendschap kan verder ontwikkeld worden door internationale briefwisseling, wederzijdse bezoeken, het verlenen van gastvrijheid, het bestuderen van kaarten en van de geschiedenis van de desbetreffende landen. Laten wij hierbij bedenken, dat wij allen kinderen zijn van denzelfden vader. Die ons geleerd heeft „onze naasten lief te hebben”.

De mogelijkheden voor het aankweken van zulk een vriendschap zijn ongekend in de padvindersbeweging en hiervoor te werken is niet alleen vanzelfsprekend, maar een eerste plicht.

Haat, door de oorlog veroorzaakt, wraakgevoelens, zijn de onkruiden op het pad van den jongen. Maar dit onkruid zal worden verstuikt, als onze planten, die wij hebben gezaaid, heten: „ruim van opvatting”, „lieftde” en „verlangen om de door de oorlog geslagen wonden te helen” en onze oogst zal zijn „goede wil” en „vrede”.

John Base-Pavel

Uit de laatste St. Joris boodschap van den Chief Scout. Gegeven te Kenya April 1940.

JOHANN
HUMMEL
1940

HET GROENE WATER

VERVOLG VERHAAL

8) **KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:** Twee padvinders kamperen op een open plek bij het Groene Water. Het spookte daar vroeger. 's Nachts ziet een van de jongens een groen schijnsel over de vijver. In de hut niet ver van het kamp worden 's nachts geheimzinnige samenkomsten gehouden. Een logé van een nabije boerderij blijkt ook vreemde dingen te hebben ontdekt en de jongens zullen samen met hem een onderzoek instellen. Zij vinden een aanwijzing, dat 's nachts van 24 op 25 September iets belangrijks gaat gebeuren en maken een uitkijkpost om dit te observeren.

De rest van de zin sprak Peter nooit uit, want weer kraakte er iets en de jongens hurkten in elkaar en luisterden scherp. Ze gluurden tussen de bladeren door naar de grond in de richting, vanwaar het geluid klonk. Het was even stil, maar daarna hoorden ze het weer en het werd hun duidelijk, dat er iemand rondsloep. Ze keken elkaar aan, maar zeiden geen woord, bang, om zich te verraden.

Het gekraak klonk luider en nu zagen ze duidelijk de struiken, die dicht aan de rand van de vijver stonden, zich bewegen.

„Vast dezelfde van gisteren,” zei Paul fluisterend, maar een por van Peter legde hem het zwijgen op.

Een donkere gestalte maakte zich uit de struiken los. Toen hij in het open gedeelte stond, sloegen de takken met een zwaai achter hem terug in hun gewone stand. Met kloppend hart keken de twee toe. Even konden ze zijn gezicht zien in de schemerende avond. Het leek een jongen, weinig ouder dan zij en dat stelde hen wel enigszins gerust. Als het dan tot vechten zou moeten komen, hadden ze tenminste een kansje op de overwinning, tenzij er helpers in de buurt waren, maar dat leek hen niet waarschijnlijk.

De jongen stond nu rechtop en keek voorzichtig rond. Hij was gekleed in een blauwe boerenkiel en een grijze werkbroek hing hem slordig om de benen. Aan zijn voeten had hij een paar enorme klompen. Hij keek in de richting van de tent, boog het bovenlijf iets naar voren en luisterde scherp. Blijkbaar was hij voldaan, toen er geen geluid uit de tent hoorbaar was. Tenminste dat dachten de jongens. Ze hoorden hem iets mompelen, maar konden niet verstaan, wat hij zei.

Nadat hij nog eens goed de hele situatie verkend had, bukte hij zich weer naar de struiken en kwam even later te voorschijn met een bos stro in de ene hand en een fles in de andere.

Een weinig gebukt sloop hij daarna in de richting van de plaats,

waar het tentje stond. Hij vorderde daarbij maar langzaam, want hij deed al zijn best, om zo weinig mogelijk lawaai te maken en stond meermalen luisterend stil. Het leek wel, of hij bang was, door iemand ontdekt te worden. Maar het kwam niet bij hem op, om omhoog te kijken, of daar soms ook gevaar dreigde.

Om naar de tent te komen, moest hij onder de boom door, waarin de uitkijkpost gebouwd was. Peter begon zich al ongerust te maken, dat ze daardoor beslist gevaar liepen, om ontdekt te worden, toen hij tot zijn verbazing zag, dat Paul doodvoorzichtig op zijn knieën over de planken kroop. Hij wilde wat zeggen, maar Paul legde de vinger op de lippen en zette daarbij een gezicht van: Laat me nou maar begaan, je zult wel zien, wat er gebeurt.

Hij liet zich van de rand van het platvorm glijden en tastte met zijn voeten naar de onderste tak, waaraan het touw vastgemaakt was. Na enig zoeken vonden zijn voeten de steun, die ze nodig hadden en een ogenblik later stond hij stevig op de tak. Hij schoof voorzichtig en geluidloos naar de stam, greep die vast en liet zich toen verder naar beneden zakken, hing zodoende ten slotte aan de tak met zijn benen een paar meter boven de grond. Doordat hij dicht bij de stam was, kon de geheimzinnige bezoeker hem niet zien, omdat de dikke stam hem verborg. Onbewust van het gevaar, dat hem dreigde kwam hij nader, totdat hij de stam passeerde van de boom.

Op dat ogenblik duwde Paul zich met de voeten van de stam af en liet zich naar beneden vallen. Hij had zijn sprong goed berekend, want hij kwam zowat boven op den jongen terecht, die een verschrikkelijke gil slaakte en het bos stro liet vallen, zodat Paul vrij zacht terecht kwam. De fles, die de jongen in de andere hand gedragen had, rolde de flauwe helling af naar de vijver toe en bleef op de rand liggen. Een ondeelbaar moment stond de aangevallene stokstijf van schrik. Zijn armen en benen weigerden blijkbaar hun dienst door de hevige schrik, die hij bij de plotselinge verschijning van Paul, gekregen had. Toen merkte hij echter tot zijn onuitsprekelijke verlichting, dat het niet de geest van het groene water was, die hem overviel, maar een jongen, die nog een beetje kleiner was dan hij zelf.

Hij greep Paul vast, wilde hem van zich afslingeren en dan de vlucht nemen. Maar dat was Paul niet naar de zin en toen de jongen zich omdraaide, om in het bos te verdwijnen, sprong hij op en greep hij hem bij de benen, zodat hij voorover op het mos terecht kwam.

„Laat me los,” schreeuwde de jongen hees, ik....

„Peter!” riep Paul, „kom helpen.”

Maar Peter was al op weg. Het ging niet zo snel als bij zijn makker, maar hij kwam toch nog onverwacht op het strijdtoneel te land, doordat hij iets te vroeg losliet en vrij onzacht de grond bereikte. Even wreef hij een pijnlijke plek aan zijn knie, die in aanraking gekomen was met een uitstekende boomwortel, maar toen greep hij mee aan. Het was hoog tijd, want de jongen had zich weten los te rukken en wilde juist de benen nemen.

Tegen twee kon hij echter niet op en hij viel weer tussen de struiken, gaf zich echter niet gewonnen en schopte uit alle macht met zijn klompen, om zich de aanvallers van het lijf te houden. Paul kreeg een gevoelige trap tegen zijn scheenbeen, maar in de hitte van het gevecht merkte hij de pijn nauwelijks en sprong de jongen boven op zijn lijf. Tot hun geluk verloor de jongen zijn klompen, zodat zijn trappen en vechten veel minder effect had dan in het begin.

„Heb je geen touw?” hijgde Paul, „dan kunnen we hem vastbinden.”

Peter rende naar de tent, keerde een rugzak om en viste uit de inhoud een paar rolletjes touw op, die hij haastig uit elkaar haalde. De jongen kon even zijn hoofd opheffen, toen de druk van Paul verminderde. Hij zag daardoor, dat Peter naderbij kwam en verdubbelde zijn pogingen, om los te komen. Peter ging hem echter op zijn benen zitten en trachtte het touw erom heen te krijgen.

„Even een mastworpje en de zaak is klaar,” zei hij. Dat even duurde nogal lang, want de jongen wrong zich in allerlei bochten. Toen hij ten slotte merkte, dat het touw om zijn benen aangehaald werd, deed hij nog een allerlaatste poging, om het pleit te winnen. Hij bracht zijn hoofd met een ruk omhoog en beet Paul, die hierop niet verdacht was in zijn handen, zodat die met een kreet van pijn een ogenblik losliet. Hiervan maakte de jongen gebruik, om op te springen en zich uit de voeten te maken. Het touw zat nog niet vast genoeg, zodat het hem lukte een paar passen weg te komen. Maar op dat ogenblik greep Peter het touw vast in zijn handen, trok er aan met een flinke ruk en de jongen viel met een harde klap languit op de harde zandgrond aan de rand van het bos. Direct sprongen de beide anderen toe, haalden het touw strak aan en voor de jongen gekomen was van zijn plotselinge val, kon hij zijn voeten niet meer bewegen en lag machteloos. Ze draaiden hem op de rug, trokken zijn handen uit alle macht gekruist over elkaar en bonden met een tweede touw ze stevig vast. En daarmee was de strijd ten einde en konden beide partijen tot rust komen.

Paul veegde zich het zweet van het voorhoofd en Peter keek een beetje kwaad naar een scheur, die door de strijd in zijn mouw gekomen was.

„Hè, hè,” zei Paul, „dat is me een warm werkje.”

... en de jongen viel met een harde klap languit op de harde zandgrond ...

„En een dubbeltje op zijn kant, of die knaap was weer ontsnapt,” beweerde Peter terwijl hij naar het slachtoffer keek, dat blazend en zwetend op de grond lag.

„Wie zou het zijn?”

„Dat zullen we zo meteen wel eens vragen. Ik moet eerst een beetje water hebben, om te bekomen van de schrik.”

Samen gingen ze naar de waterval aan de andere kant van de tent. „Die vent had bijna onze plannen in de war gestuurd en we zullen gauw moeten uitmaken, wat we met hem zullen doen. Want eigenlijk hadden we al op onze uitkijkpost moeten zitten. Zo meteen is het donker.”

Peter nam een geweldige teug uit zijn mok.

„Laten we dan meteen maar beginnen en zien, of we wat uit hem krijgen. Als het niet gaat, dan gaan we met hem naar de boerderij. Dat kan nog wel en dan moet onze geheimzinnige vriend maar uitmaken, wat er met hem gebeuren moet.”

Ze keerden terug naar de plek, waar de jongen nu doodstil lag. Blijkbaar had hij alle hoop op een ontsnapping opgegeven.

Paul begon met het verhoor.

„Wie ben je?”

„Dat zeg ik niet.”

„Wat kwam je hier doen?”

„Gewoon zo maar 'es kijken, wat jullie hier uitvoerden.”

„Dat lieg je,” sprong Peter op, want dan had je wel langs de gewone weg kunnen komen.”

Hij rende naar de plek, waar het gevecht begonnen was en vond na enig zoeken de weggerolde fles, trok de kurk eraf en rook er aan.

„Er zit petroleum in die fles,” zei hij terugkomend, „je wou de boel in brand steken, knaap en vertel ons nou maar eens, waarom je dat wou doen.”

De ondervraagde zweeg. Eindelijk zei hij: „Dat zeg ik niet.”

„Dus het was toch wel de bedoeling,” Peter triomfeerde. Maar verder kwamen ze ondanks alle pogingen niet en plotseling vroeg Paul: „Als je belooft niet te ontvluchten, zullen we je naar de boerderij brengen.”

Tot hun verbazing stemde de jongen onmiddellijk toe.

„Pas goed op, dat hij geen gekheid uithaalt,” zei Paul zachtjes.

„Maar ik ben er ook nog. We laten zijn handen vast en het touw maken we zo, dat hij ons niet maar zo ontsnappen kan.”

Ze maakten het touw om de benen van den jongen los, die daarna een beetje moeilijk opstond en hulpeloos een paar passen deed. Het touw dat om de benen gezeten had, werd nu aan het andere vastgebonden en daar gingen ze met de koe naar de markt, zoals Paul het uitdrukte. De tocht verliep vrij vlot en de jongen deed niet de minste poging, om te ontsnappen.

Het was al bijna helemaal donker, toen ze bij het erf van het oude boerderijtje aankwamen. De jongens zagen, dat de boer met zijn gast een praatje maakte bij de plaats, waar de melkbussen werden schoongemaakt.

Ze keken verbaasd op, toen ze de enigszins wonderlijke optocht naderbij zagen komen.

„We brengen hier iemand, die ons kwaad wou doen. Hij wil niet zeggen, wie hij is en daarom hebben we hem hier gebracht.”

„Maar,” zei de boer, „dat is onze Driekus, de knecht.” Hij keerde zich naar zijn knecht, terwijl Paul en Peter bezig waren, het touw van zijn handen los te maken.

De knecht zweeg en keek een beetje bedremmeld voor zich.

„Hij wilde de tent in brand steken,” berichtte Peter en hield het bewijsstuk, de fles petroleum, omhoog.

„Laten we in huis gaan,” stelde de vreemde gast voor, „daar kunnen we beter praten.”

In de lage keuken was helemaal geen licht meer, maar de boerin stak een lamp aan en toen kon het verhoor beginnen.

„Nou Driekus, waarom deed je dat?” vroeg de boer, „die jongens hadden je toch niks in de weg gelegd.”

De knecht keek zijn baas schuw aan en mompelde wat, dat niemand verstond. Toen zei hij snel en hees: „Ik kreeg er een tientje voor.”

„Van wie?” Als een pistoolschot klonken deze twee woorden in de kamer. Het was de vreemde, die zich vooroverboog en den knecht scherp aankeek.

Deze keek verschrikt op. „Van een vreemdeling, die ik in het dorp tegenkwam,” zei hij dan zacht. En haastig vervolgde hij: „Maar ik doe het niet meer, 'k ga er niet meer naar toe, voor geen geld. En vast niet, als het donker is.”

De vreemde sloeg geen acht op deze laatste woorden.

„Is dat de waarheid?” vroeg hij scherp.

„Ja, heus, mijnheer,” zei de jongen half huilend.

„Dus je weet niet, wie dat was.”

„Nee werkelijk niet.”

„Dan kun je wel gaan en als je hem nog eens tegenkomt, kijk dan goed uit, hoe hij er uit ziet en zeg hem, dat je gedaan hebt, wat hij je vroeg. Begrepen?”

„Ga dan maar naar huis.”

„Ja, mijnheer.”

Peter wilde protesteren. Hadden ze daar nu zoveel moeite voor gedaan? „Kom,” zei hij, we gaan ook maar weer en hij stond op. Paul volgde zijn voorbeeld.

„We moeten vlug zijn,” zei Peter, toen ze buiten waren en ze wilden juist de pas erin zetten, toen ze voetstappen achter zich hoorden en wachtten.

In de duisternis klonk de stem van den vreemdeling. „Ik geloof, of ik weet zeker, dat die knecht de waarheid sprak. Ze hebben hem gehuurd, om jullie het verbijf bij de vijver onmogelijk te maken. Kijk dus goed uit, hoewel ik vermoed, dat ze jullie verder wel met rust zullen laten. Denk niet meer over dien knecht. Die heeft met de zaak net zoveel te maken als mijn schoenzool.”

„We hebben een uitkijkpost gemaakt, waar we vannacht de wacht houden. En we zullen U morgen wel komen vertellen, of er wat bijzonders te zien geweest is.”

„Goed, zo, ik ga ook op pad, zodra de boer naar bed gegaan is. Ik denk, dat ik maar in de buurt van de hut de boel eens zal opnemen. Misschien komen we mekaar nog wel tegen.”

De jongens verwijderden zich langs de zandweg. Aan de hemel flikkerden de eerste sterren en langzamerhand werd de hemel een diep-duistere koepel.

Dulster en geheimzinnig lag het bos vóór hen. Het was een warme nacht en de stilte hing loom tussen de zwarte bomen, die roerloos stonden. Toen ze bij de tent kwamen, blonk het water van de vijver zwart en diep.... De volgende keer verder.

'n Idee....

We liepen het lijstje kampbenodigdheden voor het Paaskamp nog even door, Vaandrig Eén, Vaandrig Twee, de Troepleider en ik.

„Vergeet niet er een warme trui of iets dergelijks bij te zetten,” zei Vaandrig Een tegen Vaandrig Twee, die noteerde.

„.... En 'n doosje lucifers,” zei ik.

„Nou zijn we er, geloof ik, wel,” merkte Vaandrig Twee op, die het blijkbaar welletjes vond. „Morgen ga ik me verhuren als dicteermachine.” En hij gaf me het lijstje.

„Laten we 't nog eenmaal doornemen,” stelde ik voor, „dan kan 't zoo in de troepkrant opgenomen worden. Luister goed of we misschien nog iets vergeten hebben.”

Ik las het voor, en de vaandrigen en de troepleider luisterden. De troepleider is een matador in het luisteren. Hij zegt ongelooflijk weinig voor een jongeling van zeventien jaren. De vorige zomer hebben Vaandrig Twee en hij samen een trektocht gemaakt en op de derde dag had Vaandrig Twee gezegd, terwijl ze ergens over een eenzame landweg peddelden: „Zeg Ton, laten we nu eens over iets anders zwijgen!” Dit tusschen haakjes.

Ik las het lijstje dus voor en toen het uit was, viel er even een stille. We waren allemaal verrast, dat het Ton was die het eerst z'n mond open deed.

„Hopman,” sprak hij plechtig, „ik geloof dat we toch nog iets vergeten hebben.”

Ik keek hem vragend aan en ook de vaandrigen schenen in spanning. Hij wachtte nog even, haalde adem en zei toen:

„Diedietie!”

„Wát??”, vroeg ik, denkend dat ik 't verkeerd verstaan had.

„Diedietie!” herhaalde hij, met grote nadruk.

We keken hem met z'n drieën argwanend aan.

„Dadata!” sprak Vaandrig Een kalmerend. En Vaandrig Twee probeerde: „Toetoedeloel!”....

„Stil,” verzocht ik, „Ton, wat bedoel je daarmee. Waar heb je 't over?”

„Ja,” vielen de vaandrigen bij, „wat is nou diedietie?” Ton keek ons fier aan.

„Dichloordiphenyltrichlooraethaan,” zei hij eenvoudig.

„O,” zeiden wij.

„'t Is het beroemde D.D.T.,” legde hij uit, „het geweldige middel tegen insecten, dat ze tijdens de oorlog ontdekten hebben. 't Moet afdoende zijn tegen vliegen, muggen en ander ongedierte. Daarom dacht ik, dat het niet gek zou zijn om het poeder in het kamp te hebben. We zouden het in het tentdoek kunnen wrijven, dat deden de geallieerden in Italië ook, met het oog op malaria-muggen en zoo.”

„Hmm,” zeiden wij, „klinkt niet slecht. Je hebt eerder malaria dan dat je het kwijt bent.”

„Kun je dat spul kopen?” wilde Vaandrig Twee nog weten.

„Ja,” zei Ton, „iedere drogist heeft het. Hier in Nederland heet het Omyl en het kost 85 cent per busje.”

„Omyl,” schreef ik onderaan het lijstje. „1 per patrouille”.

Ja, onze Senior zegt niet veel, maar als-ie wat zegt, is 't de moeite waard. Wat zullen wij rustig slapen in het kamp!

Op Sint Jorisdag

zijn we in de aether!

Luister om 10 voor 4 over Hilversum I naar het programma

„Hoort, zegt het voort!”

Padvindsklanken op Sint Jorisdag

Het Buitenspoor

EN VERKENNER is een man van het buitenspoor. Hij dient alles te weten van de dieren en vogels, die de bossen bevolken, hun roep en gewoonten, hun holen, nesten en sporen. Weet hij dat niet, dan is hij net zoveel Verkenner als een jongen, die op straat wel eens met een papieren bal een partijtje gespeeld heeft, een voetballer!

Er is echter heel wat „verkennen” voor nodig om jezelf „een man van het Buitenspoor” te kunnen noemen.

Om te beginnen moet je alle geluiden van het bos kennen. De getrainde verkenner weet, welke de natuurlijke geluiden zijn, en welke betekenen, dat er onraad is. Uit de roepen en kreten van vogels en dieren weet hij wat er in het bos gebeurt en je hebt er oneindig veel plezier van, als je het eenmaal zover hebt gebracht. In elk geval zal het je menige schrik besparen. Wat zou een verkenner denken, als hij alleen in een eenzame plaats in het bos is en plotseling een klagend gehuil hoort als van een baby, die erge pijn heeft. Hij gaat natuurlijk direct naar het kind zoeken, vrezend, dat hij een lelijke kerel zal aantreffen, die een klein kind mishandelt. Als hij echter weet, dat een haas in een strik net zulke geluiden maakt als een huilend kind, zal hij zich de moeite van het zoeken naar een kind besparen en niet schrikken bij de gedachte aan een moord. Na een paar kreten, wordt de haas stil en dat maakt het geheel nog angstiger, want de gedachte komt op, dat het kind niet meer huilen kan, misschien nooit meer huilen zal. Het zal je als verkenner nog al eens overkomen, dat je het krijsen hoort van konijnen, hazen of andere dieren, die in een strik geraakt zijn of in een val. Je eerste gedachte is om het dier te verlossen en het uit de pijnlijke situatie te helpen. Sommigen zullen aan de verleiding geen weerstand kunnen bieden om een konijn of haas uit de strik

te halen en mee te nemen voor de pot. Weest echter gewaarschuwd. Voor de wet wordt aangenomen, dat wie de haas uit de strik haalt, ook de strik gezet heeft. Je goede daad zou je tot een stroper maken en stropen wordt zwaar gestraft. En dikwijls ligt een jachtopziener bij een strik op de loer, zodat de kans om gesnapt te worden niet zo gering moet worden geacht. Wat te doen, als men een konijn of haas in een strik vindt? Direct de jachtopziener waarschuwen en misschien kunt ge het beest eerst uit zijn lijden helpen, als ge ziet, dat het er slecht aan toe is, door het met een stok een ferme tik achter de oren te geven. Een flinke klap, zodat het meteen dood is.

Op de weg naar het kampterrein Duinrell, in het bosje net voor je aan de hoge weide komt, stond vroeger een hoge

abeel. Als je daar 's avonds langs liep, hoorde je vaak een geluid, dat sprekend geleeek op de zware ademhaling van een man. Menigeen, die het geluid niet kende, is gaan zoeken of niet ergens een landloper lag te snorken. Zonder iets te vinden natuurlijk. Het leek wel of het er spookte. Voor de verkenner, die opmerkte, was het raadsel echter spoedig opgelost. Aan de voet van de boom lagen veel uilenballen en het geluid werd gemaakt door een kerkuil, die in de boom zijn nest had. Des zomers kon je ook de jongen horen. Die maakten een sissend geluid, net of er een ketel water stond te koken. Een prachtige grote vogel is de kerkuil, met zijn wijde vlucht. Als je hem zo onhoorbaar en snel boven het hoofd ziet zweven, heeft hij inderdaad wel iets spookachtigs. Er zijn meer dieren, die hun aanwezigheid door „snurken” verraden. Owen Jones vertelt hoe hij eens getuige was van een aanval van een wezel op een konijn. De wezel besprong plotseling het konijn, dat hard vooruit schoot, plotseling inhield, zich keerde en wendde en ten slotte zijn belager kwijt geraakt scheen te zijn. Met verdubbelde woede volgde de wezel het spoor van zijn slachtoffer. Bij een braambosje vond de wezel het konijn terug, viel opnieuw erop aan, dreef de scherpe tanden in de nek, liet weer los en viel opnieuw aan. Terwijl hij afwachtte hoe de tragedie zou aflopen, verloor hij de dieren uit het oog. Toen hoorde hij aan de overzijde van de weg een zwaar ademen, dat geleeek op het gereutel van het konijn in zijn doodstrijd. Hij dacht dus, dat de dieren al vechtend, onopgemerkt door hem, de weg overgestoken waren, doch hij kon hen daar niet vinden. Een ogenblik later was hij er getuige van dat de wezel het konijn doodde, aan de oorspronkelijke kant van de weg. Nieuwsgierig geworden, wat dan toch wel dat „snurken” was geweest, stelde hij een onderzoek in en vond ten slotte een dikke egel, in diepen slaap in zijn nest. Terwijl dat gevecht op leven en dood aan de gang was had mijnheer Egel onbewust van wat er gebeurde, rustig in zijn hol liggen slapen!

Zelfs de wezel verraadt zijn aanwezigheid door zwaar snurken! Twee jachtopzieners zaten eens op een hoop takken hun koffiemaaltijd te nuttigen. Een van hen merkte op: „ik geloof, dat we op nog iets anders zitten, dan op takken alleen, hoor je dat snurken?” Toen zij hun boterhammen genuttigd hadden, haalden zij de takken op zij, terwijl de een zijn geweer gereed hield om te schieten. Plotseling schoot een wezel te voorschijn, maar hij kon aan de twee mannen, die erop uit waren om het dier te vangen, dat hun belangstelling had gaande gemaakt, door zijn snurken, niet ontsnappen.

takken hun koffiemaaltijd te nuttigen. Een van hen merkte op: „ik geloof, dat we op nog iets anders zitten, dan op takken alleen, hoor je dat snurken?” Toen zij hun boterhammen genuttigd hadden, haalden zij de takken op zij, terwijl de een zijn geweer gereed hield om te schieten. Plotseling schoot een wezel te voorschijn, maar hij kon aan de twee mannen, die erop uit waren om het dier te vangen, dat hun belangstelling had gaande gemaakt, door zijn snurken, niet ontsnappen.

Haal de Sint Jorisplaat

niet

uit de Verkenner om ze op te hangen in het Troepluis of in je kamer.

Een overdruk

zal door de Scout Shop in de verkoop worden opgenomen